

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de mondelinge uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 3 maart 2009 in zaak nr. 09/5683 in
het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 februari 2009 is (hierna: de vreemdeling) in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij mondelinge uitspraak van 3 maart 2009, waarvan het proces-verbaal is verzonden op 5 maart 2009, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Het proces-verbaal van deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 maart 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 april 2009, waar de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. D. Kuiper, ambtenaar bij het Ministerie van Justitie, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. R.M. Seth Paul, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De rechtbank heeft, voor zover thans van belang, het volgende overwogen. De autoriteiten van Mongolië eisen voor de verstrekking van een laissez passer een door de desbetreffende vreemdeling ondertekende verklaring van geen bezwaar tegen terugkeer. De vreemdeling heeft in een op 27 februari 2009 gehouden vertrekgesprek verklaard niet naar Mongolië te willen terugkeren en er bestaat geen aanleiding te veronderstellen dat zij dit standpunt zal wijzigen. De verplichting van de vreemdeling om medewerking te verlenen aan haar terugkeer, strekt niet zo ver dat zij in strijd met de waarheid een verklaring aflegt dat zij bereid is om vrijwillig terug te keren naar het land van herkomst met als enige doel de Mongolische autoriteiten te bewegen tot het verstrekken van een laissez passer. Door het afleggen van een dergelijke verklaring stelt de vreemdeling zich bloot aan het risico van strafvervolging wegens het plegen van valsheid in geschrifte en (poging tot) oplichting van de Mongolische autoriteiten. Daarnaast krijgt de inbewaringstelling, indien de voortzetting daarvan feitelijk als enig doel heeft om de vreemdeling te dwingen tegen haar wil een verklaring van vrijwillige terugkeer te ondertekenen, het karakter van een met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur strijdige detentiemaatregel. Bovendien dringt zich dan de vraag op in hoeverre de staatssecretaris zelf een aandeel krijgt in het eventuele plegen van strafbare feiten. Vanaf het moment, te weten het vertrekgesprek van 27 februari 2009, dat is komen vast te staan dat de vreemdeling niet wil terugkeren naar Mongolië, is geen sprake meer van zicht op uitzetting en is de voortzetting van de bewaring onrechtmatig.

2.2. In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank door aldus te overwegen heeft miskend dat de Afdeling onder meer bij uitspraak van 4 september 2008 in zaak nr. 200805361/1 (www.raadvanstate.nl) heeft geoordeeld dat het afleggen van een verklaring door de desbetreffende vreemdeling dat hij vrijwillig naar het land van herkomst wil terugkeren niet verder gaat dan redelijkerwijs van hem, binnen het bestek van de op hem rustende verplichting Nederland te verlaten, kan worden verlangd. Voorts heeft de rechtbank volgens de staatssecretaris miskend dat het afleggen van de gevraagde verklaring afhankelijk blijft van de wil van de vreemdeling. Met het opleggen en voortduren van de bewaring wordt slechts beoogd er op toe te zien dat de vreemdeling de gevraagde inspanningen tot terugkeer verricht. Door de handelwijze van de staatssecretaris te relateren aan (poging tot) oplichting en valsheid in geschrifte heeft de rechtbank miskend dat deze strafbare feiten zich kenmerken door toepassing van enige vorm van bedrog en dat geen enkele grond bestaat de door de vreemdeling af te leggen verklaring daarmee in verband te brengen, aldus de staatssecretaris.

2.2.1. Ter zitting van de Afdeling heeft de staatssecretaris voorts betoogd dat door de Dienst Terugkeer en Vertrek bij vreemdelingen van gestelde Mongolische afkomst geen gebruik wordt gemaakt van een model verklaring tot bereidheid van vrijwillige terugkeer dan wel van enig ander schriftelijk stuk waarin de vrijwilligheid van de terugkeer wordt gestipuleerd. De consul van Mongolië besluit op basis van de overgelegde stukken en de verklaringen van de vreemdeling tot afgifte van een laissez passer, aldus de staatssecretaris. In het hoger-beroepschrift heeft de staatssecretaris de vaststelling van de rechtbank dat de Mongolische autoriteiten voor de verstrekking van een laissez passer een door de desbetreffende vreemdeling ondertekende verklaring van geen bezwaar tegen terugkeer verlangen niet bestreden. Met het ter zitting van de Afdeling gehouden betoog dat een schriftelijke verklaring niet nodig is, heeft de staatssecretaris het gestelde in het hoger-beroepschrift wezenlijk gewijzigd en uitgebreid buiten de voor het instellen van hoger beroep gestelde termijn. Voormeld betoog dient derhalve buiten beschouwing te worden gelaten.

2.2.2. Vaststaat dat de vreemdeling niet heeft voldaan aan haar verplichting Nederland binnen de gestelde vertrektermijn te verlaten. De inbewaringstelling strekt er toe te bewerkstelligen dat de vreemdeling Nederland alsnog zal verlaten. Dat zulks bij wege van uitzetting zal geschieden, laat onverlet dat om die uitzetting mogelijk te maken van haar mag worden verwacht dat zij daaraan actieve en volledige medewerking verleent. Daarbij kunnen van haar ten minste dezelfde inspanningen worden verlangd die ter naleving van de vertrekplicht redelijkerwijs van haar mochten worden verwacht.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 november 2005 in zaak nr. 200507769/1, JV 2006/13), brengt het wettelijk systeem, indien het belang van de openbare orde vordert dat met het oog op de voorgenomen uitzetting een vrijheidsontnemende maatregel wordt opgelegd, niet mee dat die maatregel slechts kan worden toegepast ten aanzien van de vreemdeling die medewerking verleent, maar ook en in het bijzonder ten aanzien van de vreemdeling die die medewerking niet of in

onvoldoende mate verleent. Juist in laatstbedoeld geval wordt door de vrijheidsontnemende maatregel de mogelijkheid van uitzetting veiliggesteld, doordat permanent kan worden toegezien op de van de vreemdeling te verlangen inspanningen tot terugkeer. Aldus is zicht op uitzetting niet komen te ontbreken, maar wordt het integendeel verscherpt en bevorderd.

2.2.3. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.2.1 is overwogen moet worden uitgegaan van de vaststelling door de rechtbank dat de autoriteiten van Mongolië voor de verstrekking van een laissez passer een door de desbetreffende vreemdeling ondertekende verklaring van geen bezwaar tegen terugkeer verlangen.

De inbewaringstelling van de vreemdeling is er op gericht de vreemdeling te doen terugkeren naar haar land van herkomst. Die maatregel maakt het voorts mogelijk er op toe te zien dat de vreemdeling alsnog de van haar te verlangen inspanningen verricht met het oog op haar terugkeer. Daartoe behoeft zij geen leugenachtige verklaring af te leggen. Het blijft haar vrijstaan de gevraagde verklaring van geen bezwaar niet te ondertekenen. De door de rechtbank aanwezig geachte mogelijkheid dat de vreemdeling zich zou blootstellen aan strafvervolgning mist dan ook een reële grondslag. De staatssecretaris betoogt terecht dat de weigering van de vreemdeling medewerking te verlenen aan terugkeer naar Mongolië wel gevolgen heeft voor de duur van de bewaring. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat niet is gebleken dat de verklaring van geen bezwaar die de vreemdeling moet afleggen om haar terugkeer mogelijk te maken, een zodanige strekking heeft dat deze verder gaat dan binnen het bestek van de door haar niet nagekomen verplichting Nederland eigener beweging te verlaten redelijkerwijs van haar zou kunnen worden verlangd. De rechtbank is derhalve ten onrechte tot het oordeel gekomen dat geen sprake meer is van zicht op uitzetting van de vreemdeling, omdat zij weigert voormelde verklaring af te leggen en dat zal blijven doen.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 19 februari 2009 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling betoogt dat zicht op uitzetting naar Mongolië ontbreekt, omdat zij niet over documenten beschikt.

2.4.1. Van de vreemdeling mag worden verwacht dat zij actieve en volledige medewerking verleent aan het verkrijgen van documenten die nodig zijn om de beoogde uitzetting te bewerkstelligen en dat zij ook zelf de nodige, controleerbare inspanningen verricht om die documenten te verkrijgen. Gesteld noch gebleken is dat zij dat heeft gedaan, dan wel zich omstandigheden voordoende op grond waarvan moet worden geoordeeld dat zij daartoe niet in staat is te achten. Voor het oordeel dat zicht op uitzetting ontbreekt wegens het ontbreken van documenten bestaat derhalve geen grond. De beroepsgrond faalt.

2.5. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geding.

2.6. Het inleidende beroep is ongegrond. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de mondelinge uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 3 maart 2009 in zaak nr. 09/5683;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.K. van Leening, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

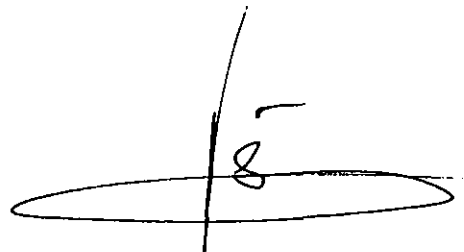
w.g. Van Leening
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 april 2009

513.

Verzonden: 23 april 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

0206039631

Model M110-A Maatregel van bewaringV-nummer
IND-nummer

Piketadvocaat

Tel:

0609-19-0252

De ondergetekende, zijnde ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen, dan wel grensbewaking, tevens Hulpofficier van Justitie, gelet op artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 en de artikelen 5.2 en 5.3 Vreemdelingenbesluit 2000 legt met het oog op de uitzetting aan de vreemdeling zich noemende:

Achternam :
Voorwa(u)m(en) :
Geboortedatum :
Geslacht : Vrouwelijk
Geboorteplaats :
Geboorteland : Mongolië
Nationaliteit : Mongolische

INDIS		Marchoeva	
ULAD ontvangstdatum			
Bijzondere			
INDIS		19 FEB 2009	
ontvangst datum:			
Registratie in naam m.d.v.			
INDIS datum:		unit:	
Invoer naam m.d.v.			
Periode		unit:	

de maatregel van bewaring op zoals bedoeld in:

- (X) artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000;
() artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000;
() aanvraag artikel 1 c van de Vreemdelingenwet 2000
() aanvraag regulier

deze maatregel wordt gevorderd door*:

- () het belang van de nationale veiligheid, omdat
(X) het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de vreemdeling zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat de vreemdeling:
- () verdacht wordt van het plegen van een misdrijf
 - () veroordeeld is terzake misdrijf
 - () ongewenst verklaard is
 - (X) niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit
 - () zich niet aangemeld heeft bij de korpschef
 - () zich niet gehouden heeft aan zijn vertrektermijn
 - () gebruik maakt/maakte van een vals/vervalst document
 - () zich bedient van een of meerdere aliassen
 - (X) geen vaste woon-/verblijfplaats heeft
 - () eerder niet rechtmatig in Nederland verbleven heeft
 - (X) niet beschikt over voldoende middelen van bestaan om in zijn levensonderhoud te voorzien en/of om zijn terugreis te bekostigen
 - () overige reden(en):
- () wegens toepassing van art. 59, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, omdat de voor terugkeer noodzakelijke bescholden voorhanden zijn, dan wel binnen korte termijn voorhanden zullen zijn.

De maatregel is opgelegd:

Plaats: Schiphol

Datum: 19-2-2009 Tijd: 10:05 uur

Staatssecretaris van Justitie,
namens de Staatssecretaris,
de hulpofficier van justitie,

A. Kuizenga,
Adjudant onderofficier der Koninklijke Marechaussee.

Handtekening:

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

A. Kuizenga
Coördinatiecentrum
Koninklijke Marechaussee
Schiphol

0206039631

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal intakebureau vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023 - 5126736. Hierbij dient – bij voorkeur – gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie "www.rechtspraak.nl".

* Slechts invullen bij inbewaringstelling op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vreemdelingenwet 2000.

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Proces-verbaal van de zitting van 3 maart 2009 inhoudende mondelinge

Uitspraak

op grond van artikel 8:67 j° 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 94 en 106 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWR 09/5683

V-nr.:

inzake: , van (gestelde) Mongoolse nationaliteit, verblijvende in
detentiecentrum Zelst, eiseres,
gemachtigde: mr. R.M. Seth Paul, advocaat te Amsterdam.

tegen: de staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. J.R. Toussaint, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

Eiseres is ter zitting in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig G. Nergui als tolk in de Mongoolse taal.

Op 19 februari 2009 is eiseres op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring gesteld.

Het onderhavige beroep betreft een eerste beroep. Het beroep strekt tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

MOTIVERING

Ingevolge artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan, indien het belang van de openbare orde dat vordert, met het oog op de uitzetting, in bewaring worden gesteld de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft.

Eiseres heeft gesteld dat het onzorgvuldig is van verweerder om eiseres in de Engelse taal te horen. Eiseres beheerst deze taal onvoldoende en is aldus eveneens onvoldoende op haar recht op rechtsbijstand gewezen. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat uit geen van de gehoren blijkt dat er sprake is van een communicatie stoomis. Uit het gehoor inzake de ophouding (gedingsstuk 4 onder punt 6) blijkt volgens verweerder ook dat eiseres uitvoerig haar verhaal heeft gedaan. De rechtbank stelt vast dat in het op ambtsceel/ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal van gehoor (gedingsstuk 7) en het op ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal staandehouding/ophouding (gedingsstuk 4) staat vermeld dat eiseres de Engelse taal in voldoende mate beheerst. De in deze processen-verbaal opgetekende verklaring van eiseres - waarbij met name de uitvoerige verklaring tijdens het gehoor inzake de ophouding opvalt - wordt door eiseres inhoudelijk niet betwist. Naar het oordeel van de rechtbank volgt hieruit dat met eiseres in een voor haar begrijpelijke taal is gecommuniceerd en dat zij aldus afdoende is gewezen op haar recht op rechtsbijstand.

Voorts heeft eiseres gesteld dat zij niet is gewezen op het recht op consulaire bijstand en daarmee in haar belangen is geschaad. Verweerder heeft ter zitting erkend dat zij hier niet op is gewezen maar meent dat deze omissie niet dusdanig ernstig is dat de bewaring hierdoor onrechtmatig wordt. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat dit gebrek niet leidt tot onrechtmatigheid van de bewaring. Eiseres heeft ter zitting niet gesteld dat zij gebruik van consulaire bijstand wilde maken. Gelet voorts op de aan de bewaring ten grondslag gelegde gronden is de rechtbank van oordeel dat het door eiseres aangevoerde belang om op haar recht op consulaire bijstand te worden gewezen niet opweegt tegen verweerders belang om eiseres, in weerwil van het geconstateerde gebrek, in bewaring te plaatsen.

Eiseres heeft voorts gesteld dat niet aan de bewaring ten grondslag kan worden gelegd dat eiseres niet over een vaste woon-/verblijfplaats en voldoende middelen van bestaan beschikt. Dit is volgens eiseres immers het rechtstreekse gevolg van het feit dat eiseres via een Dublin-claim is teruggestuurd naar Nederland.

De rechtbank stelt vast dat eiseres niet heeft betwist dat zij niet over een vaste woon- of verblijfplaats en voldoende middelen van bestaan beschikt. Dat eiseres via een Dublin-claim in Nederland is beland en deze gronden het gevolg daarvan zouden zijn, betekent naar het oordeel van de rechtbank nog niet dat verweerder deze gronden niet aan de bewaring ten grondslag heeft kunnen leggen. De gronden zijn voorts voldoende om de opgelegde maatregel te kunnen dragen.

Voorts ziet de rechtbank aanleiding zich eerst te buigen over de door eiseres opgeworpen grond dat verweerder tot op heden onvoldoende voortvarend aan de uitzetting van eiseres heeft gewerkt. Eiseres heeft ter onderbouwing verwezen naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 10 december 2008 (LJN BG 7512) en gesteld dat in de onderhavige zaak eveneens een te lange periode tussen het moment van overplaatsing en overdracht van het dossier heeft gezeten. Verweerder heeft gewezen op het samenspel van factoren en gesteld dat wel voldoende voortvarend is gehandeld.

De rechtbank stelt vast dat eiseres op 19 februari is overgeplaatst naar de PI te Zeist en dat het dossier aldaar op 25 februari is gearriveerd. Op 27 februari is een vertrekgesprek met eiseres gehouden en is de lp-aanvraag ingevuld. Aangezien eiseres weigerde om de lp-aanvraag in te vullen is deze door de regievoerder ingevuld en op 2 maart in de Mongolische taal vertaald en doorgezonden naar de lp-kamer van Dienst Terugkeer & Vertrek. In de door eiseres aangehaalde uitspraak zat een periode van zeven dagen tussen het moment van overplaatsing van de vreemdeling en overdracht van het dossier. In het onderhavige geval betreft dit een periode van zes dagen. Nu vervolgens op korte termijn na de overdracht van het dossier een vertrekgesprek is gevoerd, de lp-aanvraag is ingevuld en doorgezonden naar de lp-afdeling, is de rechtbank van oordeel dat het geheel van handelingen in ogenschouw nemend niet kan worden gesteld dat er sprake is onvoldoende voortvarend handelen aan de zijde van verweerder.

Eiseres heeft zich tot slot op het standpunt gesteld dat er geen zicht op uitzetting binnen redelijke termijn is en heeft daartoe verwezen naar de uitspraken van deze rechtbank en zittingsplaats van 24 december 2008 (AWB 08/40450) en 24 november 2008 (AWB 08/39706). Eiseres wil niet naar Mongolië terugkeren en van haar kan niet worden verlangd dat zij een verklaring van vrijwillige terugkeer ondertekent, aldus eiseres. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er wel sprake is van zicht op uitzetting en dat de bewaring kan worden gebruikt om eiseres op andere gedachten te brengen.

Met eiseres is de rechtbank van oordeel dat er geen sprake is van zicht op uitzetting binnen redelijke termijn en overweegt daartoe als volgt. Niet is betwist dat eiseres de Mongolische nationaliteit heeft en vaststaat voorts dat verweerder voornemens is om eiseres naar Mongolië uit te zetten. Het is de rechtbank ambtshalve bekend dat Mongolië geen lp's verstrekt aan vreemdelingen die niet vrijwillig willen terugkeren. Voor de verstrekking van een lp verlangen de Mongolische autoriteiten een door de vreemdeling ondertekende verklaring van geen bezwaar tegen terugkeer. Eiseres heeft in het vertrekgesprek van 27 februari 2009 aangegeven dat zij niet terug wil naar Mongolië en dat zij van plan is om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Ter zitting heeft eiseres bevestigd dat zij, in verband met de reden van vlucht uit Mongolië, niet terug wil keren naar Mongolië. De rechtbank heeft geen aanleiding te veronderstellen dat eiseres dit standpunt zal wijzigen.

Naar deze rechtbank en zittingsplaats bij uitspraak van 24 december 2008 (AWB 08/40450) en 24 november 2008 (AWB 08/39706) heeft geoordeeld, kan van eiseres worden verlangd dat zij aan haar terugkeer meewerkt, maar deze medewerkingsplicht strekt niet zo ver dat eiseres in strijd met de waarheid een verklaring aflegt dat zij bereid is om vrijwillig terug te keren met als enige doel om de Mongolische autoriteiten te bewegen een lp te verstrekken. Aan dit oordeel liggen twee redenen ten grondslag. Door het afleggen van een dergelijke verklaring stelt eiseres zich bloot aan het risico van een strafrechtelijke vervolging. Het in strijd met de waarheid afleggen van een schriftelijke verklaring van vrijwillige terugkeer lijkt immers te duiden op het plegen van valsheid in geschrifte. Het met een dergelijke verklaring trachten de autoriteiten te bewegen tot de afgifte van een lp lijkt voorts te duiden op (poging tot) oplichting. Daarnaast krijgt de maatregel, wanneer de voortzetting daarvan feitelijk als enig doel heeft het dwingen van eiseres om tegen haar wil een dergelijke - naar dezerzijds oordeel ongeoorloofde - verklaring af te leggen, het karakter van een met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur strijdige detentiemaatregel. Bovendien dringt zich dan de vraag op in hoeverre verweerder zelf een aandeel krijgt in het eventuele plegen van strafbare feiten.

Zoals hierboven reeds overwogen, en anders dan verweerder heeft betoogd, is er geen aanleiding te veronderstellen dat eiseres in de loop van de bewaring tot inkeer zal komen en haar standpunt inzake terugkeer naar Mongolië zal wijzigen. Voortzetting van de maatregel zal dan ook niet tot het door verweerder beoogde doel kunnen leiden en zal dan feitelijk neerkomen op het dwingen van eiseres tot het afleggen van voornoemde ongeoorloofde verklaring.

Hieruit volgt dat er vanaf het moment dat is komen vast te staan dat eiseres niet terug wil keren naar Mongolië, in casu vanaf de datum van het vertrekgesprek van 27 februari 2009, geen sprake meer is van zicht op uitzetting en dat de voortzetting van de vrijheidsontnemende maatregel vanaf dat moment in strijd is met artikel 59, eerste lid, van de Vw 2000. Daarom wordt het beroep gegrond verklaard en wordt de opheffing van de bewaring bevolen met ingang van 3 maart 2009.

De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding eiseres ten laste van de Staat der Nederlanden een vergoeding als bedoeld in artikel 106 van de Vw 2000 toe te kennen en wel tot een bedrag van € 80,- per dag dat eiseres in het Huis van Bewaring ten onrechte aan de vrijheidsontnemende maatregel onderworpen is geweest, derhalve 3 x € 80,-, in totaal € 240,-.

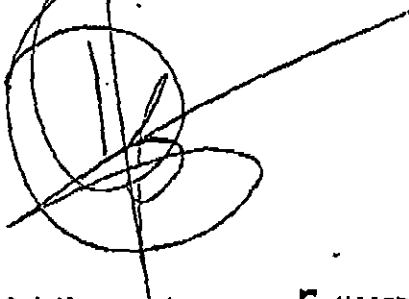
Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

BESLISSING

De rechtbank verklaart het beroep gegrond, beveelt dat de bewaring ingaande 3 maart 2009 wordt opgeheven, veroordeelt de Staat der Nederlanden tot vergoeding van de schade, groot € 240,-- (zegge: tweehonderd en veertig euro), te betalen aan eiseres; veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag groot € 644,-- (zegge: zeshonderd en vierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier van deze rechtbank.

Waarvan is opgemaakt dit proces-verbaal.

D. Bokma
griffier

mr. R.H.G. Odink
voorzitter

afschrift verzonden op: - 5 MAART 2009

Conc.: DBo
Coll.: mm
D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vordisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 8:5, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Beveiliging Lange Voorhout

Van: POSTKAMER-FAX-2 [POSTKAMER-FAX-2@local.raadvanstate.nl]
Verzonden: donderdag 12 maart 2009 18:00
Aan: Centrale FAX
Onderwerp: FaxServerIP(8@): , 12-03-2009, 17:56:06 (POSTKAMER-FAX-2)

Bijlagen: I_93CH563018@
06001193CH59R0348.TIF

I_93CH563018@_

FaxServerIP-Mailer

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1 2 MRT 2009	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	DAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's -Gravenhage
gemachtigde
ambtenaar ten departemente

Inzake het hoger beroep:
met procedurenummer
van
met IND-kenmerk 0609.19.0252
verweerder
gemachtigde: R.M. Seth Paul
advocaat te Amsterdam

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
van 3 maart 2009
met kenmerk

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

mr. R. van der Zanden
073-8883061

1. Inleiding

- 1.1. De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam van 3 maart 2009, verzonden op 5 maart 2009, met kenmerk Awb 09/5683, in welke zaak de rechtbank het beroep gegrond heeft verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring ingaande 3 maart 2009 heeft bevolen, en de Staat der Nederlanden heeft veroordeeld tot vergoeding van de schade, groot in totaal € 240,- alsmede tot vergoeding van de proceskosten, groot € 644,- (zie productie 1).

2. Achtergronden

- 2.1. Bij besluit van 19 februari 2009 is verweerder krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw) in bewaring gesteld.
- 2.2. Bij beroepschrift van 20 februari 2009 is namens verweerder beroep ingesteld tegen de aan verweerder opgelegde maatregel ex artikel 59 Vw.
- 2.3. Bij uitspraak van 3 maart 2009 heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Standpunt Staatssecretaris

- 3.1. De Staatssecretaris heeft twee grieven tegen de uitspraak van de rechtbank.

Aangaande de eerste grief

- 3.2. 'En onrechte overweegt de rechtbank:

'Naar deze rechtbank en zittingsplaats bij uitspraak van 24 december 2008 (AWB 08/40450) en 24 november 2008 (AWB 08/39706) heeft geoordeeld, kan van eiseres worden verlangd dat zij aan haar terugkeer meewerkt, maar deze medewerkingsplicht strekt niet zo ver dat eiseres in strijd met de waarheid een verklaring aflegt dat zij bereid is om vrijwillig terug te keren met als enig doel om de Mongoolse autoriteiten te bewegen een lp te verstrekken. Aan dit oordeel liggen twee redenen ten grondslag. Door het afleggen van een dergelijke verklaring stelt eiseres zich bloot aan het risico van een strafrechtelijke vervolging. Het is in strijd met de waarheid afleggen van een schriftelijke verklaring van vrijwillige terugkeer lijkt immers te duiden op het plegen van valsheid in geschrifte. Het met een dergelijke verklaring trachten de autoriteiten te bewegen tot de afgifte van een lp lijkt voorts te duiden op (poging tot) oplichting. Daarnaast krijgt de maatregel, wanneer de voortzetting daarvan feitelijk als enig doel heeft het dwingen van eiseres om tegen zijn wil een dergelijke – naar dezerzijds oordeel ongeoorloofde verklaring af te leggen – het karakter van een met de algemene maatregel van bestuur strijdige detentiemaatregel. Bovendien dringt zich dan de vraag op in hoeverre verweerder zelf een aandeel krijgt in het eventuele plegen van strafbare feiten.

Zoals hierboven reeds overwogen, en anders dan verweerder heeft betoogd, is er geen aanleiding te veronderstellen dat eiseres in de loop van de bewaring tot inkeer zal komen en haar standpunt inzake terugkeer naar Mongolië zal wijzigen. Voorzetting van de maatregel zal dan ook niet tot het door verweerder beoogde doel

kunnen leiden en zal dan feitelijk neerkomen op het dwingen van eiseres tot het afleggen van voornoemde ongeoorloofde verklaring.'

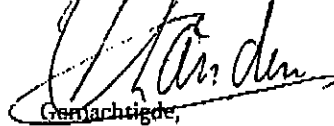
Toclichting op de grief:

- 3.3 Appellant is van oordeel dat door ter onderbouwing van zijn oordeel te verwijzen naar de uitspraak van de nevenzittingsplaats Amsterdam AWB 08/40450 d.d. 24 december 2008 en 08/39706 d.d. 24 november 2008, de rechtbank heeft miskend dat uw Afdeling onder andere in de uitspraak van 4 september 2008, 200805361/1, heeft geoordeeld dat het afleggen van een verklaring dat de vreemdeling vrijwillig naar zijn land van herkomst wil terugkeren niet verder gaat dan binnen het bestek van de op de vreemdeling rustende verplichting Nederland te verlaten, redelijkerwijs van hem zou kunnen worden verlangd.
- 3.4 Niet valt in te zien dat de Staatssecretaris door verweerder trachten te bewegen invulling te geven aan haar vertrekplicht een aandeel zou krijgen in eventueel strafbaar handelen van verweerder. Immers, het afleggen van de gevraagde verklaring blijft afhankelijk van de wil van de vreemdeling. Het niet voldoen aan de op de vreemdeling rustende plicht tot medewerking kan weliswaar consequenties hebben voor de duur van de aan haar op te leggen maatregel, welke in beginsel niet in tijd is beperkt, maar met het opleggen en laten voortduren van de maatregel beoogt de Staatssecretaris slechts toe te zien dat de vreemdeling de gevraagde inspanningen tot terugkeer verricht. Anders dan de rechtbank kennelijk meent, is niet op voorhand uitgesloten dat verweerder nimmer haar medewerking aan terugkeer zal verlenen, zulks te meer daar verweerder heeft aangegeven voornemens te zijn een asielaanvraag in te dienen en haar bereidheid tot medewerking na afloop van die procedure niet op voorhand is gegeven.
- 3.5 De Staatssecretaris hecht er aan op te merken dat door de handelswijze van de Staatssecretaris te relateren aan strafrechtelijke delicten – (poging tot) oplichting en het plegen van valsheid in geschrifte – de rechtbank miskent dat deze delicten zich kenmerken door toepassing van enige vorm van bedrog. Vanuit deze invalshoek is er geen enkele grond om de 'verklaring tot terugkeer' te associëren met de voornoemde delicten.
- 3.6 Zoals hiervoor onder 3.5 uiteengezet, is er geen enkele grondslag om het handelen van verweerder, noch het handelen van appellant, binnen een strafrechtelijk kader te plaatsen, zodat de beantwoording van de vraag in hoeverre verweerder zelf een aandeel krijgt in het eventuele plegen van een strafbare feiten, afdoende behandeld is.

4. Conclusie

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. De Staatssecretaris verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, het verzoek om schade vergoeding af te wijzen en te doen wat deze had behoren te doen, namelijk het inleidende beroep ongegrond te verklaren.

Den Bosch, 12 maart 2009

Gezachtigde,

R.A.P.M. van der Zanden, senior- procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Bosch
Postbus 118
5201 AC Den Bosch
telefoon 073 - 888 3447
telefax 073 - 888 30 86*